

ARANTZALIAREN OTOYA

Egun berriak itxas zabala
margo beriz azaltzean,
ta Andutz mendia oni begira
eguzkiz janzten danean,
ta zuaztitik txori-abesak
beren lotatik itxañtu,
baita artzai-mutil itziañtañak
artaldean mendiratu,
Deba'ren aurrez itxas barean
txalopa dager geldirik,
nola umetxoa bere amaren
magalean lo-arturik.

Geldi-geldirik, txalopatxua
ur-azal oztin garbian,
gora dijoan eguzkiaren
izpi dizkizkoñ-artean
oar geltsu ta gozatsua da
ikuskitxun ederean...
edo leñotxo beltz, ikuñkoña
eleski zoragañian.

Begira ditu Arno ta Andutz,
baita inguruko muñatzak;
zelai lilitsu, sagasti edeñ,
solo, basetxe ta landak;
begira ditu zuaitzetatik
txoñotxioka txoriak:

begira ditu pozaren-pozez
donoki-goitik gotzonak,
dantzubelako txalopatxotik
igon dan otoi samur bat:
Ene Itziar'ko Ama biguna,
(dio arantzale onak)
Goiz ontan zeutzat agur gozoa
dauka nere maitasunak,
ainbat zorion demayo bada
Zuganako itxaropenak.

Egun beria Jaunak maitari
argitutzeaz bafian,
zure txadon ori Andutz-oñean
ager-zait begi-aurrean;
gogoaz zakust Neskutz edera,
Itziar'ko bakaulkian,
bitartekotzat jartzen zerala
Jainko ta neure artean.

Orengatikan itxaropenaz
itxas onetatik dei-zaitut;
nere bizia ta uste nere,
¡Miren! ¡Zugan jartzen ditut!
Eta nere gain jeikiko ba'litz
ekaitz gogor ixukora,
lagun eidazu, ¡o Ama gozo,
itxasoko Izañ edera!
deiturik maitez Zeure altzoko
kai eskier oretara.

. . . . .
. . . . .

Arantzaleak bere otoa
amaitutzeaz batera,
irabioka duaz gotzonak,
an, Miren'i aurkeztera...
Ama gozoak ontzat arturik
otoya, seme onari,
Itziar-goyan eskiñi zaigu
itxas-gizonen Zaindarii

TENE.